

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: JUDr. Z. H., nar. XXX,
bytem XXX
zast. Mgr. Čestmírem Sekaninou, advokátem
se sídlem Hybešova 2378/17, 680 01 Boskovice,

proti
žalovanému: Ministerstvo financí
sídlím Letenská 15, 116 10 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2019, č. j. MF-8850/2019/3902-9

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva financí (dále jen „žalovaný“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný dne 6. 8. 2019 pod č.j. MF-8850/2019/3902-9 zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Generálního finančního ředitelství (dále jen „povinný subjekt“ či „prvostupňový orgán“) ze dne 10. 5. 2019, č.j. 46920/19/7700-00130-051097, o částečném odmítnutí žádosti o informace ze dne 6. 2. 2019.

2. Žalobce se napadeným rozhodnutím cítí být zkrácen na svých právech a nesouhlasí s žalovaným, že zde existuje důvod pro odmítnutí požadovaných informací.
3. Žalobce nejprve uvedl, že se svou žádostí ze dne 6. 2. 2019 domáhal následující informace:
 - a) Jaká byla celková výše odměn vyplaceným úředním osobám Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště III. Šumavská 35, 663 49 Brno, a to s rozlišením za rok 2017 a 2018?
 - b) Jaká byla celková výše odměn vyplacených úředním osobám, a to panu Ing. L. K. (osobní číslo: X) a panu M. K., DiS. (osobní číslo X), zaměstnancům Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště Brno III., Šumavská 35, 663 49 Brno, a to s rozlišením za rok 2017 a 2018?
4. Zatímco požadovaná informace pod bodem a) byla žalobci poskytnuta, k žádosti pod bodem b) vydal prvostupňový orgán rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informace ze dne 25. 2. 2019, které bylo žalovaným zrušeno z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti. Prvostupňový orgán vydal dne 10. 5. 2015 další rozhodnutí, kterým opět částečně žádost o informace odmítl. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 10. 5. 2015 potvrdil.
5. Žalobce nejprve upozorňuje, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno opožděně, když žalobce podal své odvolání dne 15. 5. 2019 a rozhodnutí bylo vydáno až dne 6. 8. 2019, žalobce byl proto nucen uplatnit prostředky ochrany proti nečinnosti.
6. Žalobce konstatoval, že problematikou střetu dvou základních práv a možností poskytnout informace o platech úředních osob se zabýval Ústavní soud ČR ve svém nálezu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (dále jen „platový nález“), v jehož bodě 125 uvedl podmínky, jejichž splnění je třeba k tomu, aby povinný subjekt mohl informaci týkající se platu a odměn zaměstnance poskytnout žalobci. Jedná se o tyto podmínky: a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, b) informace samotná se týká veřejného zájmu, c) žadatel o informaci plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“, d) informace existuje a je dostupná.
7. V dané věci není podle žalobce sporné splnění podmínek stanovených pod bodem b) když požadovaná informace se týká veřejného zájmu spočívajícím v informaci o odměnách osob činných ve veřejné správě, které jsou hrazeny z veřejných prostředků a pod bodem d), neboť se jedná o informace existující a dostupné.
8. Sporným mezi účastníky je splnění podmínek stanovených pod bodem a), tedy že účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu a pod bodem c), tedy že žalobce plní či neplní úkoly posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“.
9. Žalobce při posouzení otázky, zda účelem vyžádané informace je v daném případě přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, předně upozorňuje, že zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) v žádném ze svých ustanovení neukládá žadatelům, aby svou žádost odůvodňovali, natož aby uváděli, za jakým účelem o dané informace žádají, resp. aby uváděli, že účelem vyžádání informace je přispění k diskusi o věcech

veřejného zájmu a tuto skutečnost prokazovali. Naopak žádost o informace má být bezformální a musí obsahovat pouze zákonem uvedené požadavky podle ust. § 14 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Z uvedených důvodů nemůže být proto důvodem pro odmítnutí žádosti absence jejího odůvodnění nebo vymezení účelu jejího podání.

10. Žalobce dále uvádí, že již v odvolání uvedl, že naplňuje podmínku přispění k diskuzi o věcech veřejného zájmu a současně odkázal na článek M. Ť. ohledně doměření daně v rámci daňových kontrol zveřejněného v Hospodářských novinách dne 10. 12. 2018 autora M. Ť. s názvem „*Doměř daň, dostaneš prémii. Finanční správa vyplácí stovky odměn za přísnost*“, který poukazuje na skutečnost, že jsou úředníkům vypláceny prémie v souvislosti s jejich doměřovací činností v daňové kontrole. V tomto článku je výslovně uvedeno, že: „*Diskusi kolem odměn za doměřenou daň rozvířila debata bývalého ministra financí a poslance za TOP 09 M. K. se S. na TV Prima začátkem listopadu. Tam K. popsal praxi, podle níž jsou berní úředníci přes doměřování daně finančně motivováni.*“ Veřejná diskuze ohledně odměn úředníků za doměření daně byla v daném čase velmi aktuální a zůstalo nevyjasněno, zda jsou skutečně úředníci odměňováni v souvislosti s doměřováním daně daňovým subjektům. Jedná se tedy o věc veřejného zájmu, když na článek reagovala i Finanční správa dne 10. 12. 2018 na svých webových stránkách. Podle žalobce je zjevné, že občané, u kterých právě daňová kontrola probíhá, se budou chtít o takovém závěru přesvědčit. Žalobce měl zájem na tom, aby zjistil celkovou výši odměn konkrétních úředníků, když v souvislosti s těmito úředníky byla prováděna daňová kontrola v konkrétním případě, žalobce chtěl takto přispět do veřejné diskuze.
11. Žalobce nesouhlasí s žalovaným, že k takové diskuzi nemůže přispět informace o výši odměn konkrétního zaměstnance ani s tím, že samotné sdělení informace o výši odměn dotčených osob nemůže vést ke kontrole hospodárnosti vynakládání veřejných prostředků, protože žalobce není obeznámen s prací dané osoby, jejím skutečným nasazením a nemůže si při získání požadovaných informací učinit představu o tom, zda s veřejnými prostředky bylo nakládáno hospodárně. Z informace o skutečně vyplacených odměnách je možno podle žalobce dovodit, zda jsou takové odměny přiměřené, navíc žalobce na základě těchto informací může požadovat další informace související s těmito odměnami, a to např. samotné rozhodnutí o přiznání odměny, které by mělo být povinným subjektem odůvodněno a měly by zde být uvedeny veškeré aspekty, pro které povinný subjekt poskytuje odměnu konkrétnímu zaměstnanci a za jakou práci. Z toho je poté možné vyvodit, zda odměna byla přiměřená s ohledem na vykonanou práci, nasazení zaměstnance či zda je odměna směřována i za doměření daně v konkrétních řešených věcech.
12. Žalobce pro posouzení otázky, zda plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“ opět zdůrazňuje, že není povinností žadatelů uvádět v žádosti, že o informaci žádá v roli tzv. „společenského hlídacího psa“. V zákoně o svobodném přístupu k informacím není stanovena podmínka, že informací o platech úředníků se mohou domáhat pouze novináři, kteří tedy běžně roli dozoru veřejnosti nebo „společenského hlídacího psa“ plní. Požadavek na to, aby byl žadatel o informaci povoláním novinář, by byl diskriminační a představoval by porušení čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Žalobce rovněž poukazuje čl. 17 Listiny, podle něhož jsou rovnocenně nadány všechny osoby a není možné nerovně zacházet s ostatními občany či jinými subjekty a upřednostňovat novináře či osoby, kteří jinak přispívají do médií. Nadto nelze předem vyloučit, že žalobce po získání požadovaných informací a jejich

posouzení přispěje do veřejné diskuze a naplní roli dozoru veřejnosti tak, jak je požadováno Ústavním soudem. Žalobce v rámci postavení advokáta, tj. osoby která hájí zájmy klientů, může být právě osobou, která zastává roli dozoru veřejnosti, neboť právě jeho klienti jsou tou veřejností, která kontroluje veřejnou správu, a k čemuž jí Listina a dále zákon poskytuje prostředky, tedy možnost podat požádat o informaci.

13. Podle žalovaného není možné žalobce považovat za společenského hlídačského psa, neboť neplní poslání dozoru veřejnosti, nijak aktivně nevystupuje a jako advokát činí úkony pouze pro své klienty, a to za účelem dosažení vlastního zisku. Žalobce s uvedeným nesouhlasí a je toho názoru, že věc je mnohem většího přesahu. Advokát sice chrání zájmy svých klientů, nevylučuje to jeho angažovanost ve veřejných věcech, z nichž vyplývá porušování právních předpisů. V předmětné záležitosti se totiž nejedná pouze o jednoho klienta, o mnoho dalších subjektů, se kterými buď žalobce spolupracuje nebo jsou jeho klienty. Žalobce při zjištění nekalých praktik ve veřejné správě odpovídající výše uvedenému podezření by záležitost se všemi dotčenými subjekty probral, čímž by se záležitost stala věcí veřejnou, neboť daná zjištění mají dopad na mnoho dalších subjektů. Právě i z těchto důvodů žádá žalobce o poskytnutí informací jako fyzická osoba, a nikoliv v zastoupení nějakého konkrétního klienta.
14. Žalobce nesouhlasí s žalovaným, že Ústavní soud ČR v platovém nálezu mezi platem a odměnami záměrně nerozlišuje, když výslovně uvádí, že je nutné test proporcionality provádět jak u informace o platu, tak o odměnách. Žalobce je toho názoru, že prostřednictvím práva na informace je možné poskytovat informace i o odměnách, aby veřejnost měla možnost zkontrolovat, zda správní orgán nezneužívá své pravomoci a zda dodržuje meze správního uvážení.
15. Žalobce upozorňuje, že s účinností od 24. 4. 2019 bylo do zákona o svobodném přístupu k informacím vloženo nové ustanovení § 8a odst. 2, které uvádí: „*Povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.*” Uvedené znění ustanovení dopadá na projednávanou věc, když žalobce žádá informace o odměnách úředníků, jež souvisí s jejich úřední činností, aby si mohl ověřit, zda s doměřením daně u konkrétních subjektů byla spojena finanční odměna.
16. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby a k věci uvedl, že samotný test proporcionality, který je obsažen v platovém nálezu stanovuje podmínky, za nichž lze poskytnout osobní údaje o platech úředních osob, a to v souladu se zásadou nediskriminace a rovnosti. Jestliže žalovaný striktně aplikoval platový nálezu, o čemž je přesvědčen, že nemohl tím žalobce jakkoli diskriminovat a dopustit se vůči němu nerovného zacházení.
17. K námitce opožděného vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný uvádí, že odvolání žalobce spolu se spisovým materiálem žalovaný obdržel od Generálního finančního ředitelství až dne 22. 7. 2019, proto pokud žalovaný rozhodl dne 6. 8. 2019, lze hovořit o tom, že lhůta 15 dnů pro vydání rozhodnutí dle § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím byla dodržena. Žalobcem uvedený prostředek ochrany byl vyřízen usnesením ministryně financí ze dne 29. 7. 2019, č. j. MF-17887/2019/3902-3, a to tak, že návrhu se nevyhovuje.
18. Ohledně poukazu žalobce, že důvodem pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace nemůže být absence jejího odůvodnění nebo vymezení účelu podání, když

uvedený požadavek není ve výčtu náležitostí žádosti o informace uveden v ust. § 14 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, žalovaný odkázal na vypořádání této námitky v napadeném rozhodnutí, kde popsal, že samotný zákon o svobodném přístupu k informacím skutečně neukládá povinnost žádost odůvodňovat, což však neznamená, že jakákoli neodůvodněná žádost ob stojí bez dalšího. Informace o platech a odměnách zaměstnanců veřejné správy jsou povahově osobní údaje, kdy Ústavní soud ČR v platovém nálezu definoval taxativní kritéria prostřednictvím testu proporcionality, po jejichž splnění lze tyto osobní údaje poskytnout, kdy zkoumání splnění těchto podmínek nelze provést jinak, než z obsahu žádosti a osoby žadatele. Je tedy pochopitelné, že žádost o poskytnutí informací, které mají povahu osobních údajů, by měla být na základě platového nálezu odůvodněna.

19. V rámci odvolacího řízení žalobce uváděl, že účelem jeho žádosti bylo přispět k diskuzi o věcech

veřejného zájmu s poukazem na článek autora M. Ť. ohledně doměření daně v rámci daňových kontrol, zveřejněného v Hospodářských novinách, který poukazuje na skutečnost, že úředním osobám jsou vypláceny prémie v souvislosti s jejich doměřovací činností v daňové kontrole. Žalobce rovněž tvrdil, že právě porovnáním odměny konkrétního úředníka, který byl činný v rámci daňové kontroly, při které došlo k doměření daně, a již byl žalobce přítomen, je veřejný tlak na objasnění této záležitosti podstatný. Žalobce k tomu uvedl, že spolu s informací o vyplacených odměnách je možné požadovat další informace související s těmito odměnami, a to např. samotné rozhodnutí o přiznání odměn, díky kterému by žadatel mohl dovodit přiměřenost odměny s ohledem na vykonanou práci, nasazení zaměstnance či zda je odměna směřována i za doměření daně v konkrétních řešených věcech. Žalovaný k těmto námitkám již v napadeném rozhodnutí uvedl, že uvedení skutečnosti žadatelem, že se v médiích vyskytují informace týkající se problematiky odměňování, nikterak nevypovídá o účelu, pro který odvolatel svou konkrétní žádost podal. Pokud žalobce od prvopočátku konstatoval, že hodlá (sám) porovnat přiměřenost odměn, tak svou argumentaci pouze postavil najisto, že účelem jeho žádosti o informace bylo uspokojení vlastní potřeby zvědavosti, nikoliv přispění do diskuse o věcech veřejného zájmu, čemuž nasvědčuje i fakt, že žalobce podával žádost o poskytnutí informací o odměnách dvou konkrétních úředních osob, které vykonávaly daňovou kontrolu, které se žalobce přímo účastnil. Pokud by žalobce skutečně měl zájem přispět do veřejné diskuse ohledně odměn úředních osob vykonávajících daňovou kontrolu, a to rychle a efektivně, nežádal by odměny dvou konkrétních úředníků, nýbrž anonymizovaný větší vzorek úředních osob, který by poskytoval relevanci, a u kterého by nepanoval tak přísný režim nastavený platovým nálezem.

20. K námitkám, že žalobce není povinen uvádět v žádosti, že žádá v roli tzv. „společenského hlídacího psa“, že požadavek, aby byl žadatel povoláním novinář je diskriminační a představuje porušení čl. 3 odst. 1 Listiny s poukazem na čl. 17 Listiny, že jako advokát atribut společenského hlídacího psa splňuje, protože jeho klienti jsou veřejností, která kontroluje veřejnou správu a i přesto, že advokát chrání zájmy svých klientů, nevylučuje to jeho angažovanost ve veřejných věcech, když v posuzované záležitosti se nejedná pouze o jednoho klienta, ale o mnoho dalších subjektů, s nimiž by informace při zjištění nekalých praktik ve veřejné správě probral a věc by se tak stala záležitostí veřejnou, žalovaný setrval na důvodech uvedených v napadeném rozhodnutí, a sice, že žalobce upozornil na závaznost rozhodnutí Ústavního soudu České republiky a následně žalobci vysvětlil, že atribut společenského hlídacího psa

nesplňuje, neboť nebylo po celou dobu řízení zjištěno, že plní úkoly či posláním dozoru veřejnosti.

Argumentace žalobce, že jako advokát je společenský hlídací pes bez dalšího, je značně nepřiléhavá, neboť jak již bylo v napadeném rozhodnutí uvedeno, advokát plní úkoly vůči jednotlivcům (klientům) za účelem dosažení vlastního zisku, nikoli za účelem kontroly a dozoru veřejnosti. Rovněž argumentace, že klienti advokáta automaticky kontrolují veřejnou správu, se jeví jako iracionální, neboť jednotlivci, zejména pokud žádají služeb advokáta, primárně sledují hájení vlastních zájmů. Uvedený argument žalobce, zejména ve světle požadavků platového nálezu, nemůže obstát, neboť se vůbec nezakládá na racionální úvaze, nýbrž na účelové fabulaci.

21. Ve vztahu k tvrzení žalobce, že ačkoliv Ústavní soud ČR v platovém nálezu hovoří společně o platech a odměnách úředníků, musí se jednat toliko o platy úředníků, nikoliv o jejich odměny, žalovaný uvádí, že i k této námitce se vyjádřil v napadeném rozhodnutí a to tak, že z platového nálezu je zřejmé, že Ústavní soud mezi informacemi o platu a odměně záměrně nerozlišuje, ba výslovně stanovuje provádět test proporcionality před poskytnutím jak informací o platu, tak i o odměně. Odměna je ostatně jen složkou platu, pročez rozlišování mezi platem a odměnou tak ztrácí ve světle platového nálezu zcela význam. Právní názor v článku, ze kterého cituje žalobce, je tak s ohledem na judikaturu již překonán. Závěr žalobce o tom, že by měla být dána možnost kontroly odměn, žalobce nezpochybňuje, neboť získat informace o odměnách anonymizovaného vzorku úředních osob je nadále možné bez dalšího.
22. K poukazu žalobce na § 8a odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím s tvrzením, že již na základě tohoto ustanovení je možné informace související s výkonem úřední činnosti, tedy informace o odměnách dotčených osob poskytnout, žalovaný upozorňuje, že logikou žalobce by došlo k ignorování platového nálezu. Dále je nutno poukázat koherentně na § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, nikoliv izolovaně pouze na odstavec druhý, jak učinil žalobce, neboť v prvním odstavci stojí „... *osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu*“. Zde je ex lege jasně patrný požadavek, že povinné osoby musí poměřovat právo na poskytnutí informací a zájem na ochraně osobních údajů, kdy podle toho které právo převáží, informace se buď poskytne anebo poskytnout odmítne. Toto ustanovení je plně v harmonii s platovým nálezem, který podrobně řeší, jak provést test vážení zájmů. Žalovaný dodává, že norma obsažená v § 8a odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím byla v době vydání platového nálezu obsažena v § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), čímž byla součástí právního řádu a došlo jen k jejímu přesunu do zákona o svobodném přístupu k informacím. Námitka žalobce se proto v této souvislosti jeví jako lichá.
23. K závěrečné námitce, že není možné, aby Ústavní soud ČR určoval nové podmínky, které musí žadatelé naplnit, aby jim bylo možné informaci poskytnout, resp. je ani naplnit nemohou, pokud nejsou v postavení novináře, reportéra či jiné publikující osoby, když Ústavní soud není zákonodárcem a nemůže normovat nové podmínky pro žadatele, žalovaný uvádí, že Ústavní soud je negativní zákonodárce, není však pozitivní

zákonodárce. Ústavní soud vydáním platového nálezu stanovil podmínky testu proporcionality, byť je nevložil přímo do zákona. Žalovaný se k této polemice vyjádřil již v napadeném rozhodnutí a znovu opakuje, že Ústavní soud je ochráncem ústavnosti a má pravomoc svými nálezy zavazovat všechny orgány a osoby. Podle žalovaného ze strany žalobce došlo k nepochopení úlohy Ústavního soudu ČR, který neprovádí „doplňování zákonů“, nýbrž je vykládá konformně s ústavními zásadami, k čemuž ostatně došlo v platovém nálezu. Díky tomuto platovému nálezu nyní existuje návod, jak citlivě řešit střet práva politického, zakotveného v článku 17 odst. 5 Listiny, s právem na ochranu osobnosti, zakotveného v článku 10 odst. 3 Listiny. Nedošlo tak k doplňování zákona o svobodném přístupu k informacím, jak uvádí žalobce.

24. V replice žalobce setrval na všech žalobních námitkách a dodal, že se nedomnívá, že Ústavní soud ČR pouze vyložil zákon ústavně konformním způsobem, přičemž je srozuměn s tím, že k případné změně náhledu na danou problematiku může dojít jen dalším nálezem Ústavního soudu ČR, nicméně k podání ústavní stížnosti je třeba vyčerpat všechny procesní prostředky, které zákon k ochraně práva poskytuje. Žalobce rovněž upozornil, že dne 7. 1. 2020 v Hospodářských novinách vyšel další článek stejného autora M. Ť. s názvem „Odměny úředníkům: Doměřte daň, dostanete 25 tisíc“. Žalobce k tomu uvádí, že Hospodářské noviny si vyžádaly informace na základě zákona o svobodném přístupu k informacím, které jim byly poskytnuty. Na základě uvedeného je podle žalobce v jeho případě patrná diskriminace, když v popsaném případě byly poskytnuty informace jen proto, že je žádal novinář. Žalobce dále upozornil na nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16, v němž žadatelem o informace byl advokát, v posuzovaném případě nemohlo být posuzováno, zda byla dodržena spravedlivá rovnováha mezi v konfliktu stojícími základními právy, protože ze spisu nevyplývala jakákoli zmínka o účelu, k jakému měly být osobní údaje požadované žadatelem užity, natož zda měly být užity ve veřejném zájmu, a v čem by tento veřejný zájem měl spočívat. Žalobce přitom tvrdí, že v jeho případě splňuje stanovené podmínky (účel, veřejný zájem i veřejnou diskusi).
25. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný po řádném poučení soudem ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili (§ 51 s. ř. s.).
26. Vzhledem k rozsahu a provázanosti jednotlivých žalobních námitek posuzoval městský soud námitky na základě zásady, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66).
27. Soud nejprve k výtce žalobce, že napadené rozhodnutí žalovaný vydal opožděně, uvádí, že ze správního spisu ověřil, že žalobce své odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí podal dne 15. 5. 2019, správní spis s odvoláním byl předložen dne 22. 7. 2019 žalovanému, který následně dne 6. 8. 2019 vydal žalobou napadené rozhodnutí.
28. Byť v daném případě nebyla dodržena lhůta daná ust. § 16 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy odvolání se spisovým materiálem bylo nadřízenému orgánu

předloženo až po uplynutí 15 denní lhůty, lhůta v ust. § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím pro vydání rozhodnutí, rovněž v délce 15 dnů, dodržena byla. Soud k tomu poznamenává, že v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím je úprava předání spisu nadřízenému orgánu pouhou úpravou procesního postupu správních orgánů a neplyne z ní účastníku řízení žádné veřejné subjektivní právo, do něhož by mohlo být zasazeno. Z uvedeného důvodu nelze postoupení spisového materiálu žalovanému nadřízenému orgánu po výše uvedené lhůtě považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 9 As 294/2015-48 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003 č. j. 6 A 12/2001-51). Taková vada řízení proto nemohla být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

29. Stěžejní námitka žalobce v daném případě spočívá v nesouhlasu žalobce s platovým nálezem vydaným Ústavním soudem ČR, o němž žalobce tvrdí, že Ústavní soud ČR nebyl nadán tímto nálezem určit podmínky, které musí žadatel o informace naplnit, aby mu bylo možné informaci poskytnout.
30. Ústavní soud ČR je vrcholným soudním orgánem, jehož hlavním cílem je ochrana ústavnosti. Přímou ústavu jej pověřuje pravomocí rušit zákony i jiné právní předpisy, které shledá v rozporu s ústavním pořádkem. Vystupuje tedy jako negativní zákonodárce, který je oprávněn s konečnou platností posoudit, zda je či není určitý zákon nebo jeho ustanovení v rozporu s ústavním pořádkem a v případě shledání nesouladu je oprávněn jej zrušit k datu, které určí. Daný zákon pak přestává být k uvedenému datu součástí právního řádu, a tudíž nemůže zakládat žádné právní účinky, a to právě z důvodu autoritativně shledané protiústavnosti. Zákon či jeho ustanovení je zrušeno přímo výrokem Ústavního soudu.
31. V daném případě se jedná o situaci, kdy byl určitý právní předpis, konkrétně zákon o svobodném přístupu k informacím, shledán Ústavním soudem ČR v souladu s ústavním pořádkem. Ústavní soud přistoupil k výkladu ust. § 8a odst. 2 konformně v souladu s ústavními zásadami, který není nepřipustným „doplněním zákona“, jak tvrdí žalobce, nýbrž výkladem konkrétního ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím, k němuž Ústavní soud přistoupil právě proto, že je vrcholným soudním orgánem, jehož hlavním cílem je ochrana jednotlivých ústavních práv a svobod a posuzované ustanovení bylo třeba vyložit tak, aby bylo respektováno nejen právo na informace, ale i právo na ochranu osobních údajů.
32. Zdejší soud nemá důvod se od výkladu Ústavního soudu ČR odchýlit, naopak se cítí povinen jej respektovat. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 9 As 127/2015-68, že s ohledem na vázanost soudů nálezy Ústavního soudu by se zdejší soud mohl jen těžko od závěrů platového nálezu odchýlit. Pokud se žalobce domnívá, že určité rozhodnutí Ústavního soudu je ojedinělé nebo excesivní, nezbyvá než žalobce po vyčerpání všech opravných prostředků odkázat na využití ústavní stížnosti, kterou se může pokusit změnit rozhodovací praxi Ústavního soudu. Soud jinak konstatuje, že pokud správní orgány vycházely z právních názorů Ústavního soudu, nelze převzaté vývody považovat za protiústavní, protože je aproboval Ústavní soud, který je dle čl. 83 Ústavy České republiky orgánem ochrany ústavnosti. Jinými slovy, výklad právních norem ústavního pořádku Ústavním soudem je v České republice i s ohledem na čl. 89 odst. 2 Ústavy právně závazný a požívá vysoké argumentační síly.

33. Ze samotné věcné argumentace žalobce vyplývá, že žalobce neporozuměl zcela závěrům platového nálezu, když ve své argumentaci zcela opomíjí základní smysl a cíl výkladu Ústavního soudu v platovém nálezu, jímž je právě nutnost vyváženosti ochrany jak práva na informace, tak i práva na ochranu osobních údajů v konkrétních případech a to v souladu s jednotně nastavenými podmínkami plynoucími z platné právní úpravy.
34. Žalobce uvádí v žalobě, že navzdory nesouhlasu s podmínkami stanovenými v platovém nálezu, v posuzovaném případě všechny tyto podmínky splňuje, přičemž sporným mezi účastníky je toliko splnění podmínek stanovených pod bodem a) tedy že účelem vyžádání informace je přispět k diskuzi o věcech veřejného zájmu a pod bodem c) tedy, že žalobce plní či neplní úkoly posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“.
35. Žalobce při posouzení otázky, zda účelem vyžádané informace je v daném případě přispět k diskuzi o věcech veřejného zájmu, upozorňuje, že o naplnění této podmínky svědčí článek M. Ť. ohledně doměření daně v rámci daňových kontrol zveřejněný v Hospodářských novinách dne 10. 12. 2018 s názvem „*Doměř daň, dostaneš prémii. Finanční správa vyplácí stovky odměn za přísnost*“, který poukazuje na skutečnost, že jsou úředníkům vypláceny prémie v souvislosti s jejich doměřovací činností v daňové kontrole, což aktualizoval v replice upozorněním na další článek téhož autora se stejnou tematikou. Žalobce má tedy v úmyslu přispět do veřejné diskuze ohledně odměn úředníků za doměření daně.
36. V posuzovaném případě žalobce žádá informace týkající se výše odměn, které byly vyplaceny 2 konkrétně jmenovaným úředním osobám identifikovaným osobními čísly, včetně uvedení jejich zaměstnavatele, a to s rozlišením za rok 2017 a 2018, k nimž dále uvádí, že z těchto informací může dovodit, zda jsou takové odměny přiměřené a na základě nich požadovat další informace např. samotné rozhodnutí o přiznání odměny, které by mělo být odůvodněno, včetně aspektů, podle nichž byla poskytnuta jmenovaným odměna. Z uvedeného může dále vyvodit, zda odměna byla přiměřená s ohledem na vykonanou práci, nasazení zaměstnance či zda je odměna směřována i za doměření daně v konkrétních řešených věcech.
37. Povinný subjekt k žalobcem nastolené otázce zdůraznil, že zásah do práva na ochranu osobních údajů vyžaduje konkrétní a oprávněný důvod, kterým může být veřejný zájem na transparentním hospodaření s veřejnými prostředky. Účelem informační povinnosti není samotné naplnění práva na poskytnutí informací jako takových, nýbrž právě umožnění kontroly nad veřejnými prostředky. Dále k článku v Hospodářských novinách, na který poukazuje žadatel a kterým potvrzuje veřejný zájem na poskytnutí požadované informace, povinný subjekt odkázal na internetové stránky Finanční správy ČR, kde bylo vysvětleno, že výše doměřené daně není svázána s výší odměn zaměstnanců Finanční správy ČR a odměny na kontrolních útvarech Finanční správy ČR jsou přiznávány za úspěšné splnění mimořádných nebo zvlášť významných a náročných úkolů, kvalitu a pečlivost práce apod. Částky doměřené daně případně uvedené v některých odůvodněních odměn jsou pouze informativní a obecně dokresluje náročnost prováděných kontrol. Samotné téma odměňování zaměstnanců může být veřejným tématem, avšak k této diskuzi nemůže přispět informace o výši odměn konkrétního zaměstnance.

38. Žalobce, který nesouhlasil s výše uvedeným odůvodněním, v odvolání vznesl obsahově obdobné námitky jako uvádí nyní v žalobě. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se s výše uvedeným odůvodněním povinného subjektu ztotožnil toliko částečně, neboť dodal na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí, že „*První kritérium, tj. veřejný zájem jakožto účel vyžádání informace (bod a) testu proporcionality), musí být odlišováno od druhého kritéria, tj. zda se informace samotná týká veřejného zájmu (bod b) testu proporcionality).* Je tomu tak proto, že zatímco informace samotná se veřejného zájmu sama dotýkat může, účel jejího získání může být oproti tomu veden z čistě osobních (soukromých) důvodů. První kritérium testu tak především vypovídá o subjektivních důvodech, které žadatele vedly k podání žádosti. Ministerstvo financí se na rozdíl od Generálního finančního ředitelství domnívá, že v určitých případech informace o platech a odměnách jmenovitých zaměstnanců veřejné správy může přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu. Lze si představit příklad, kdy žadatel (typicky společenský hlídací pes) bude žádat o informace o platu a odměnách u konkrétních jmenovitých osob (např. ředitelů, náměstků.), kteří se podíleli např. na významné veřejné zakázce, kdy tyto informace bude žadatel chtít publikovat ve srovnávací analýze. Účel podání takové žádosti bude zřetelně směřovat ve prospěch společnosti, ke společenské diskusi o věcech veřejného zájmu. Odvolatel v odvolání tvrdil, že účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, kdy uvedené dokládal odkazem na článek v Hospodářských novinách, kde se pojednávalo o korelaci mezi doměřovací činností a vyplácených odměnách zaměstnanců finanční správy. A právě tuto korelaci si odvolatel chtěl ověřit na případu, kterého se přímo účastnil a jehož součástí byly právě dotčené osoby, o jejichž osobní údaje bylo odvolatelem žádáno. Odvolatel doplnil, že jen z informace o skutečně vyplacených odměnách lze vyvodit jejich přiměřenost. Smyslem prvního kritéria testu proporcionality je poodhalit povinnému subjektu motivaci žadatele k podání žádosti, aby byl schopen na základě této informace provést Ústavním soudem požadovaný test proporcionality. Ministerstvo financí v této souvislosti může konstatovat, že sama skutečnost, že se v médiích vyskytují informace týkající se problematiky odměňování, nikterak nevypovídá o účelu, pro který odvolatel svou konkrétní žádost podal. Jinými slovy, odvolatelem sdělený účel není ve shodě s bodem a) testu proporcionality. Ministerstvo k námitce odvolatele konstatuje, že je založena na nesprávné premise, když odvolatel tvrdil, že hodlá (sám) porovnat přiměřenost odměn (nikoli přispět do veřejné diskuse). Odvolatel tak svou argumentací pouze postavil najisto, že účelem jeho žádosti o informace bylo uspokojení vlastní potřeby. Samotné sdělení informace o výši odměn dotčených osob navíc nemůže ke kontrole hospodárnosti vynakládání veřejných prostředků vést, neboť sdělení informace povede pouze k tomu, že žadatel takovou informaci o konkrétních osobách získá, avšak žádný závěr z toho vyvodit ve vztahu k hospodárnosti při nakládání s veřejnými prostředky nemůže. Takové případy Ústavní soud v platovém nálezu vyloučil (viz bod 66 platového nálezu), neboť ochrana osobních údajů zaměstnanců zde převažuje nad politickým právem jednotlivce, který podává žádost typicky pouze ze své vlastní zvědavosti, nikoli za účelem relevantní kontroly hospodárnosti s nakládání s veřejnými prostředky podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím“.
39. Žalobce s výše uvedeným odůvodněním nesouhlasí a naopak tvrdí, že k veřejné diskusi může přispět i informace o výši odměn konkrétního zaměstnance. K účelu vyžádané informace, která má přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu dále uvádí, že z této informace může posoudit přiměřenost vyplacených odměn a na základě ní požadovat další informace související s těmito odměnami. Soud se s těmito úvahami žalobce, které mají být účelem požadované informace neztotožňuje.

40. Po vydání platového nálezu Ústavním soudem ČR již opakovaně o otázce poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků ve smyslu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím rozhodoval Nejvyšší správní soud. Především je třeba připomenout rozsudek tohoto soudu ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 As 88/2019-29, kde Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokud jde o splnění podmínek, které se týkají otázky veřejného zájmu [tj. 1) aby účelem vyžádání informace bylo přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu a 2) aby se tato informace sama týkala veřejného zájmu], většinou splnění podmínky druhé bude většinou znamenat i naplnění té první. Nemusí tak být však v každém případě. Posouzení povahy samotné informace a toho, k čemu má být využita, zpravidla bude třeba provádět společně a uvážit, zda žadatel s touto informací hodlá přispět k veřejné diskusi a nedomáhá se jí například pouze ze soukromých důvodů, aby tak poškodil či diskreditoval dotčenou osobu nebo si s ní skrze zneužití tohoto práva vyřizoval vlastní spory osobního charakteru (podmínka první). Nejvyšší správní soud pod bodem [27] shrnul, že je „....přesvědčen, že existuje velmi zřejmý a přirozený důležitý veřejný zájem na tom, aby veřejná sféra byla co možná nejvíce transparentní. Je totiž oprávněný požadavek veřejnosti jakožto neurčité množiny adresátů mocenského působení veřejné správy mít přehled a dostatečné množství relevantních informací o tom, jak veřejná správa funguje; co dělá, jaké a na co vynaložené finanční prostředky (získané z velké části právě od veřejnosti skrze její daňovou povinnost) stojí a zda jsou tyto náklady na její provoz přiměřené a rozumně odpovídající výstupům jejich příjemců. Jako prevence před korupcí a zneužitím moci je tedy legitimní, aby se veřejnost zajímala, zda se finanční zdroje distribuují uvnitř veřejné správy férovým způsobem na základě určitých racionálních a předvídatelných kritérií, a zda není nikdo svévolně obohacován či naopak neoprávněně znevýhodňován.“ Následně v bodu [28] dodal, že „....S ohledem na potřebu důsledného uplatňování principu proporcionality v každém jednotlivém případě, kterou ve svém platovém nálezu zdůraznil Ústavní soud, však je nezbytné diferencovat míru osvědčení takového veřejného zájmu žadatelem o informace (tj. povinným subjektem požadované penzum argumentů ve prospěch existence veřejného zájmu) v případě různých, sdělením požadované informace dotčených, osob. Pro zjevnost existence veřejného zájmu na poskytnutí informace o vyplacených veřejných prostředcích je totiž klíčové, jaké postavení ve struktuře veřejné správy (a s tím související řídicí a organizační kompetence, odpovědnost a patřičné finanční ohodnocení) dotčená osoba má. V případě žádosti o poskytnutí informace o platových poměrech zcela „běžné“ úřední osoby bez jakýchkoli řídicích pravomocí (referenta obecního či krajského úřadu, ale i ústředního orgánu státní správy nebo jiných veřejných institucí) je nezbytné, aby žadatel v žádosti uvedl rozumné důvody, pro něž by měl právě v dané konkrétní situaci existovat veřejný zájem na vyhovění jeho žádosti. Po žadateli o informace však jako podmínku jejich sdělení nelze požadovat osvědčení veřejného zájmu způsobem, který je nepřiměřený (až diskvalifikační) vzhledem k možnostem běžného jednotlivce v prostředí moderního státu a společnosti získat si „předem“ dostatečně silný vhled do otázky, o níž se v souvislosti se svou žádostí zajímá; to by naopak bylo neproporcionální oslabení jeho práva na informace. Požadavek na „sílu důvodů“ existence veřejného zájmu na poskytnutí informace postupně klesá se zvyšujícím se postavením dotčených osob v rámci veřejné sféry, neboť čím větší kompetence (ať už v organizaci a metodickém vedení podřízených, v hospodaření s veřejnými finančními prostředky či v čemkoli jiném) tato osoba má, tím přirozenější a zjevnější je bez konkrétního zdůvodnění veřejný zájem na její kontrole.“
41. V posuzovaném případě se požadovaná informace týká odměn, které byly vyplaceny dvěma zaměstnancům podílejícím se na doměření daně. Informace se tedy týká finančních prostředků vynaložených ve veřejné správě, u nichž lze důvodně očekávat, že jde o

informace, které mohou být a jsou předmětem veřejného zájmu. Další podmínkou je, aby taková informace přispěla k diskusi o věcech veřejného zájmu, což žalobce dokládá odkazem na článek v Hospodářských novinách, kde se pojednávalo o korelaci mezi doměřovací činností a vyplácených odměnách zaměstnanců finanční správy. Podle soudu uvedený článek dokládá, že je ve veřejném zájmu, jakým způsobem je nakládáno s veřejnými prostředky.

42. Soud se shoduje s povinným subjektem, že v daném případě požadovanou informaci o výši odměn 2 konkrétních zaměstnanců (která představuje zásah do práva na ochranu osobních údajů) nelze však shledat adekvátní veřejnému zájmu na transparentním hospodaření s veřejnými prostředky. Jinými slovy účel žádané informace se míjí s veřejným zájmem na transparentním hospodaření s veřejnými prostředky, neboť skutečnost prezentovaná žalobcem, že ji potřebuje z důvodu veřejného zájmu, neodpovídá jeho tvrzením, že tato informace mu umožní získání dalších informací za účelem de facto kontroly těchto konkrétně jmenovaných osob a jim vyplacených odměn. Naopak podle soudu se jedná o případ, na který v platovém nálezu upozornil již Ústavní soud v bodu [66] platového nálezu, na což ostatně poukázal příhodně žalovaný v napadeném rozhodnutí (ochrana osobních údajů zaměstnanců zde převažuje nad politickým právem jednotlivce, který podává žádost pouze ze své vlastní zvědavosti, nikoli za účelem relevantní kontroly hospodárnosti s nakládání s veřejnými prostředky podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím). Pokud by skutečně žalobce žádal o informace z důvodu veřejného zájmu, pak by jeho potřeba adekvátně směřovala k hospodaření s veřejnými prostředky v míře přesahující informaci o odměně kontroly dvou konkrétně jmenovaných osob, z nichž jedna je zcela „běžnou“ úřední osobou bez řídicích pravomocí a druhá je vedoucím oddělení, u které lze předpokládat řídicí pravomoci, ale nikoli zásadního rozsahu. Jinými slovy, za podstatnou okolnost daného případu shledává soud skutečnost, že žalobce žádá informace o vyplacených veřejných prostředcích u osob, které lze shledat za „běžné“ úřední osoby a to buď zcela bez řídicích pravomocí či pouze dílčích řídicích pravomocí (vedoucí oddělení). Žalobce svůj zájem o informace, které se týkají úředních osob, objasnil přitom tak, že tyto informace mu umožní získat další informace o těchto konkrétně jmenovaných osobách a žalobce tak může i při diskusi s klienty (žalobce je advokát, byť zdůraznil, že žádost podal jako fyzická osoba, nikoli advokát, pozn. soudu) takto „veřejně“ podrobit kontrole transparentnosti hospodaření s veřejnými prostředky. Požadovaná informace o odměnách dvou konkrétních osob, nesevřídčí podle soudu o existenci veřejného zájmu tak, aby taková informace přispěla k diskusi o věcech veřejného zájmu, neboť, jak uvedl sám žalobce, má jemu sloužit k získání dalších informací týkajících se těchto konkrétních osob, resp. úmysl žalobce dovolávat se informací buď o odměnách konkrétních úředních osob, opakovaně a pouze ve vztahu k těmto dvěma osobám nelze shledat za informace, které by měly být zveřejněny proto, aby o nich byla vedena veřejná diskuse. Takový opakovaný požadavek o předmětné informace může mít až šikanozní charakter. Soud k tomuto závěru dospěl právě s ohledem na žalobcem prezentovaný zájem o požadované informace. I když žalobce zdůraznil, že žádost podal jako fyzická osoba, nikoli advokát, přesto účel vyžádané informace spojuje s diskusí s jeho klienty, což má vést ke „zveřejnění“ informace. Právě žalobcem prezentovaný zájem o požadované informace vede soud k závěru o nutnosti oslabení jeho práva na informace ve vztahu k postavení dotčených osob v rámci veřejné sféry.

43. Soud proto uzavírá, že žalobce v daném případě nenaplnil podmínku danou platovým nálezem pod písm. a), tedy že požadované informace nejsou takovými informacemi, aby přispěly k diskusi o věcech veřejného zájmu.
44. K další námitce, která spočívá v nesouhlasu žalobce, že nenaplnil podmínku pod bodem b) nálezu, že podal žádost o informace v roli tzv. „společenského hlídacího psa“, soud znovu poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 As 88/2019-29, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, *„že požadavek specifické povahy žadatele o informaci (třetí podmínka) zásadně souvisí s výše posuzovaným kritériem veřejného zájmu; úkoly či poslání dozoru veřejnosti vykonává či tzv. „společenským hlídacím psem“ je totiž v kontextu nyní projednávaného případu ten, kdo se zajímá o informace týkající se veřejného zájmu (druhá podmínka) a svou činností spočívající ve vyžadování těchto informací za účelem kvalifikovaně s nimi přispět k veřejné diskusi (první podmínka) naplňuje veřejný zájem na transparentnosti veřejné sféry. Jak ostatně naznačil sám Ústavní soud rekapitulací závěrů ESLP, nemusí se v případě tzv. „společenského hlídacího psa“ zdaleka jednat pouze o profesionální novináře, nýbrž také o neziskové organizace či spolky věnující se otázkám transparentnosti, hospodaření a odměňování v rámci veřejné správy nebo tuto roli mohou naplňovat i jednotlivci (např. nejrůznější političtí aktivisté, blogeri či jinak se o veřejné záležitosti zajímající lidé), kteří relativně koncentrovaně (ať už v dlouhodobějším časovém horizontu nebo v širším záběru „hlídaných“ povinných subjektů) do veřejného prostoru jakýmkoli kvalifikovaným způsobem vnášejí informace či názory ohledně fungování veřejného života, díky čemuž o nich může být zahájena a vedena diskuse, případně se s nimi širší veřejnost alespoň může seznámit. Podmínkou pro naplnění role tzv. „společenského hlídacího psa“ tedy je, aby si žadatel jemu dříve poskytnuté informace (zde o příjemcích veřejných prostředků) nenechával výlučně pro sebe a svou vlastní soukromou potřebu, nýbrž s nimi veřejně „pracoval“ (typicky s nimi seznamoval veřejnost, komentoval je apod.). Prezentování těchto informací veřejnosti by na jednu stranu nemělo být zcela nahodilé, naprosto nesystematické a výhradně sporadické. Zároveň je však třeba zdůraznit, že nelze trvat na tom, aby žadatel takto získané informace nutně sám přímo explicitně hodnotil, analyzoval či metodologicky dále zpracovával; jejich pouhé zveřejňování, zvláště má-li systematictější povahu, je samo o sobě pro veřejnost přidanou hodnotou.“*
45. Městský soud nejprve v návaznosti na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu připomíná, že roli „společenského hlídacího psa“ nemusí plnit toliko profesionální novinář, ale i neziskové organizace či spolky věnující se otázkám transparentnosti, hospodaření a odměňování v rámci veřejné správy nebo tuto roli mohou naplňovat i jednotlivci (např. nejrůznější političtí aktivisté, blogeri či jinak se o veřejné záležitosti zajímající lidé). I když žalobce opakovaně vytýká žalovanému a povinnému subjektu, že nelze jeho žádosti nevyhovět jen z důvodu, že není novinářem, soud této výtce nemohl přisvědčit, neboť v posuzovaném případě byl učiněn správními orgány závěr, že žalobce nepodal žádost o informace v roli „společenského hlídacího psa“ z jiných důvodů, k nimž se soud vyjádří následně.
46. V návaznosti na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu se soud zabýval otázkou, zda žalobcova role tzv. „společenského hlídacího psa“ odráží v daném případě kritérium veřejného zájmu, který je dán tím, že a) účelem požadované informace je, aby přispěla k diskusi o věcech veřejného zájmu a b) požadovaná informace se týká veřejného zájmu.
47. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgány nezjistily, že by žalobce jakkoli aktivně vystupoval v rámci veřejného dozoru či v otázkách věcí veřejných, ostatně ani sám

nic takového netvrdí, pouze v odvolání namítal, že nesouhlasí s tím, aby podmínkou poskytnutí informace bylo postavení žadatele jako společenského hlídačského psa a zároveň tvrdil, že jako advokát atribut společenského hlídačského psa splňuje, protože klienti jsou veřejností, která kontroluje veřejnou správu. Žalovaný tomuto argumentu nepřisvědčil a uvedl, že žadatel „vychází z nepochopení bodu c) testu proporcionality, neboť společenský hlídačský pes vystupuje pro blaho společnosti (ostatně společenský hlídačský pes je zřetelně charakterizován již prvním přívlastkem - „společenský“), což je diametrální rozdíl oproti osobě odvolatele, který jako soukromá osoba - advokát vystupuje „pro blaho“ jednotlivců, resp. klientů, a to za účelem dosažení vlastního zisku. Není pochopitelně vyloučeno, aby advokát paralelně provozoval např. publikační činnost v oblasti dozoru veřejné moci, nicméně v konkrétním případě nic takového zjištěno nebylo. Argument, že klienti jsou veřejností, která kontroluje veřejnou správu, Ministerstvo financí nepovažuje za případné, proto alespoň podotkne, že ne všichni klienti automaticky kontrolují veřejnou správu.“

48. Výše uvedené důvody jsou racionální, je však třeba k nim doplnit a znovu připomenout, že v posuzovaném případě požadované informace o odměnách osob činných ve veřejné správě, které jsou hrazeny z veřejných prostředků, se týkají informací o odměnách dvou konkrétních úředních osob, které nelze shledat adekvátní veřejnému zájmu na transparentním hospodaření s veřejnými prostředky. Účel žádané informace se míjí s veřejným zájmem na transparentním hospodaření s veřejnými prostředky, neboť skutečnost prezentovaná žalobcem, že ji potřebuje z důvodu veřejného zájmu, neodpovídá jeho tvrzením, že tato informace mu umožní získání dalších informací za účelem de facto kontroly těchto konkrétně jmenovaných osob a jim vyplacených odměn. Neobstojí podle soudu ani argument žalobce, že účel požadované informace o odměnách dvou konkrétních úředních osob spojuje žalobce s diskusí s jeho klienty, což má vést ke „zveřejnění“ informace. Jak již soud uvedl výše, všechny tyto žalobcem prezentované důvody svědčí pouze o osobním zájmu žalobce na získání požadovaných informací (viz bod [66] platového nálezu).
49. Lze dodat, že všechny 4 podmínky stanovené v platovém nálezu musí být žadatelem splněny kumulativně. S ohledem na výše uvedené posouzení nenaplnění podmínek stanovených pod bodem a) a pod bodem c) v posuzovaném případě, soud nutně vedl k závěru, že žalobci požadované informace byly povinným subjektem po právu odmítnuty.
50. K námitce žalobce, který nesouhlasí s žalovaným, že v platovém nálezu Ústavní soud ČR mezi platem a odměnami záměrně nerozlišuje, když výslovně uvádí, že je nutné test proporcionality provádět jak u informace o platu, tak o odměnách, soud uvádí, že souhlasí s žalobcem do té míry, že prostřednictvím práva na informace je možné poskytovat informace i o odměnách, avšak právě proto, že informace o platu, ale i informace o odměně je nutno považovat za osobní údaje dotčených osob, jejichž sdělení může zasáhnout do práva na ochranu soukromí, nelze se provedení testu proporcionality vyhnout žádostí o informace pouze ve vztahu k odměnám dotčených osob.
51. Námitku žalobce, že s účinností od 24. 4. 2019 bylo do zákona o svobodném přístupu k informacím vloženo nové ustanovení § 8a odst. 2, které uvádí, že „Povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.“ a žádá z tohoto důvodu poskytnutí požadovaných informací, soud rovněž neshledal

důvodnou a uvádí, že povinný orgán, potažmo žalovaný musel vycházet při posouzení předmětné žádosti i z právní úpravy dané ust. § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, kde zákonodárce stanovil povinnost povinné osoby poměřovat právo na poskytnutí informací a zájem na ochraně osobních údajů. Po zrušení tohoto zákona dne 24. 4. 2019 se stala tato povinnost součástí § 8a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím a povinný subjekt jí byl nadále vázán.

52. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
53. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. prosince 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu

